

πικροτήσῃ τὸν φιλότιμον κύριον Ζαρέφην *) ἐὰν ἀπεφάσιζε νὰ στείλῃ εἰς τὸν διάβολον τὸν ἀντιπρόσωπόν του αὐτόν, καὶ ἤθελον εὐλογῇσιν τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν ἐὰν κατόπιν τὸν ἐκάθισεν εἰς τὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου ἐν μέσῃς Ἀθῆναις!

Χθὲς εἶδα τὸν **Δομοκὸν**, μικρὰν, τουρκικὴν πολίχνην, περὶ τῆς ὁποίας, δὲν σοῦ γράφω περισσότερα. Ἀλλ' ὁ Δομοκὸς ἀνεγράφη εἰς τὰ ἡμέτερα χρονικά, διότι εἶνε ἐπικαιρὸς στρατηγικὴ θέσις, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐναυάγησεν ἡ τοῦ 1878 ἀπόπειρα. Εἶνε λόφος γραφικὸς, τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου καταλαμβάνει τὸ φρούριον, πεπαλαιωμένον καὶ σαθρὸν, τὴν δὲ δυτικὴν πλευρὰν ἡ πόλις, ἐκτεινομένη καὶ ἐπὶ τοῦ κάτωθεν μικροῦ ὄρους. Τὸ ὄχυρόν τῆς θέσεως δὲν ἀποτελεῖ τὸ φρούριον καθ' ἑαυτὸ, ἀλλ' οἱ ἀπέναντι δεσπόζοντες λόφοι, ὠχυρωμένοι διὰ προμαχώνων νεωτάτων καὶ ἀσφαλῶν. Ἀπὸ τῶν λόφων τούτων βλέπεις τῆς Οἴτης τὰ βουνά, τοῦ Τυμφρευτοῦ, καὶ τῆς Λοκρίδος καὶ κάτω τμήμα τῆς μεγάλης λίμνης Νεζεροῦς. Δεξιόθεν ἀποκρύπτεται ἡ Ἑβραϊκὴ, τὸ χωρίον, μέχρι τοῦ ὁποίου εἶχε βαδίσει ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς τότε! Μελετῶν τὰς τοποθεσίας αὐτάς, χωρὶς νὰ εἶμαι στρατιώτης, ἐσκέφθην διὰ μίαν στιγμὴν πῶς ἡθέλωμεν ἐκπορθῆσαι τὴν ὄχυρὰν αὐτὴν θέσιν, ἐὰν ποτε τὴν ἐπορθοῦμεν! Ἐλησμόνησα ἴσως τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν αὐταπάρησιν τοῦ Ἑλλήνου, ὅταν πρόκειται περὶ μ. ἄς ἱερὰς ιδέας.

Εἰς τὰς μικρὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία θὰ συναντήσῃς πάντοτε δύο ἐπισημότητες—τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὴν διδασκαλὸν μετὰ τοῦ διδασκάλου. Εἶνε τὰ προεξάρχοντα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἰς τὰ γεύματα, εἰς τὰς ἑορτάς, εἰς τὴν συνείδησιν αὐτὴν παντὸς κατοικοῦ ἔχουσι τὴν πρωτοκαθεδρίαν. Δὲν εἰσεύρω ἐὰν ἐκ τῆς ἰδανικῆς ταύτης συζεύξεως ὠφελεῖται ποτε ὁ ἐπίσκοπος, σοῦ ὁμολογῶ μόνον εἰλικρινῶς ὅτι τὸν ἅγιον Δομοκοῦ Μισσὴλ ἀγαπῶ ἰσχυρῶς. Εἶνε εὐρωστός, νεώτατος ἔτι καὶ ὠραιὸς ἄνθρωπος, προσμεριδιῶν πάντοτε, ἀλλὰ πρὸ πάντων δὲν εἶνε ἰησοῦτης καλόγηρος. ἔχει ἀνοικτὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἐλευθεριάζοντα τὸν λόγον. Κατ' εὐτυχίαν σύμπτωσιν καὶ ἡ διδασκαλὸς, καίτοι αὐτόχθων, εἶνε ὠραῖα καὶ κομψή, ὡς ἀπόφοιτος ἄλλως τε τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ἀρσακείου. Ὁ διδασκαλὸς, ἄς με συγχωρήσῃ, δὲν ἔχει ἰδίαν ὑπαρξιν, καὶ ὡς μάλιστα συνοδεύει τὴν συνάδελφον πάντοτε, εἶνε παρακολούθημά της. Ἀλλὰ δὲν ἐνοῶ διατὶ τόσοσιν πνευματικὸν σκότος χαρακτηρίζει τοὺς νέους πολίτας, ἀφοῦ πᾶσα πόλις, πολίχνη καὶ χωρίον τῆς Θεσσαλίας ἔχουσιν ἀνὰ δύο δι' ἡμφοτέρα τὰ φύλα σχολεῖα. Βεβαίως τὰ σχολεῖα αὐτὰ οὔτε πόρους ἱκανοὺς οὔτε ἐπιτυχὴ διοργάνωσιν ἔχουσιν. Ἀλλ' ὁ λόγος εἶνε ἄλλος, ἀκριβῶς ἐκεῖνος ἐνεκα τοῦ ὁποίου οἱ δάσκαλοι, γεμάτοι τὸ κεφάλι ἀπὸ γράμματα, εἶνε ὅποιοι τοὺς γνωρίζεις. Λεῖπει ἡ κοινωνικὴ ἐπιμιξία καὶ ζωὴ, ὁ πρῶτος, ὁ ἄλλοθις καὶ μέγας διδασκαλὸς, εἰς τὸν ὁποῖον πάντοτε ὀλοφύχως ἐπὶ στεύσας περισσότερον ἀπὸ ὅλα τῶν φιλοσόφων τὰ βιβλία καὶ τῶν σχολαστικῶν τὰς γραμματικὰς.

Ἰδοὺ ὅπου εἶνε ὁ οἰκογενειακὸς βίος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων. Ὁ οἰκογενειαρχὴς εἶνε ἡ κεφαλὴ τοῦ οἴκου, αὐτὸς πρῶτον καὶ κατόπιν οἱ λοιποὶ ἄρρενες, ἀντιπροσωπεύουσιν αὐτόν εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν σχέσιν, σύμφωνον ἐννοεῖς πρὸς τὰ ἔθιμα καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας. Σοῦ ἔγραφα ὅτι γυνὴ ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει, καὶ

οὔτε ὑπερβολὴν οὔτε ἀστεϊσμοὺς ἔγραφα. Ἡ γυνή, εἴτε οἰκοδεσποῖνα, εἴτε οἰκοδεσποινίς, οὐδαμοῦ ἔξω τοῦ οἴκου φαίνεται, ἀλλὰ παραμένει ἐν αὐτῷ νήθουσα, ῥάπτουσα, ἐπιστατοῦσα ἐν τῷ μαγειρείῳ μετὰ τῆς ὑπηρετρίας, μεθ' ἧς συμβοῖ ἀδελφικῶς καὶ ἁρμονικώτατα. Τοσοῦτον μὲ ἐστενοχώρει καὶ μὲ ἐζάλιζεν ἡ σύγχυσις αὐτῇ μεταξὺ κυριῶν καὶ ὑπηρετρίας, ὥστε μοι συνέβη που, νομίζων ὅτι ἀληθῶς ἀποτείνομαι πρὸς ὑπηρετρίαν, νὰ διατάξω ὀλίγον ἀποτόμως τὴν μεγάλην τοῦ οἰκοδεσπότου κόρην, ἥτις προθύμως μοι ἔφερε φωτιὰν διὰ τὸ σιγάρον καὶ κρασί κόκκινον ὡς ἡ παρειὰ της. Ὅταν οἱ ἄνδρες κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ Θεσσαλὴ ὀφείλει νὰ φέρῃ τὰ φαγητά, ν' ἀλλάξῃ τὰς πινακίδας, νὰ κεράσῃ τὸν οἶνον, καὶ ἐν τέλει νὰ σοῦ ῥίψῃ νερόν νὰ νιφθῇ. Τὴν τελευταίαν ταύτην περιποίησιν οὐδέποτε κατώρθωσα νὰ δεχθῶ, διότι πιστεύω ὅτι εἶνε πλέον ἡ τελευταία ταπεινώσις τῆς οἰκοδεσποίνης, τῆς ὁποίας τὰ ἔργα καὶ ἡ ἀποστολὴ ἐν τῇ νεωτέρᾳ κοινωνίᾳ εἶνε ἄλλη, πολλῶν συμφωνότερα πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τὸν οἰκογενειακὸν ὀργανισμόν.

Ἀναχωρῶν ἐκ Δομοκοῦ ἔβλεπα τὸν νεφελογεῖτονα Ὀλυμπον κεκαλυμμένον ἀπὸ χιόνος, ὁ δ' ἄνεμος, ὅστις ἐκεῖθεν ἤρχετο, ἐπάγωνε τὴν πνοήν. Εἰς **Φέρσαλα** ἔφθασα πρὸ τινων ὥρων. Περὶ τοῦ χωρίου αὐτοῦ δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἰπῶ τίποτε. Ἴσως ἐκ τοῦ ὀνόματος ἔλαβες ἄλλην ιδέαν. Ἀλλὰ δυστυχῶς παρέμεινεν ὡς μία ἱστορικὴ μόνον ἀνάμνησις, διότι ἀπέναντι τῆς πολίχνης δεικνύται ἡ πεδιάς ἡ γνωστὴ ἐν τῇ ῥωμαϊκῇ ἱστορίᾳ ὑπὸ τὸνομα *Kynde Kefalai*. Αὐτοῖον θὰ ἐπισκεφθῶ Μοναστήριον ὁθωμανῶν, περὶ οὗ ἐλπίζω νὰ σοὶ μεταδώσω ἐξ Ἀλμυροῦ πληροφορίας περιέρχους.

Z ...

ΒΥΡΩΝΕΙΑ ΕΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙῳ

20 Ὀκτωβρίου Τρίτη.

Προχθὲς Κυριακὴν συνανθούμεθα περὶ μουντζουρωμένον τεμάχιον χάρτου, τοιχοκόλλητον ἐπὶ τῆς θυρίδος ἐνὸς καφενείου. Ἦτο τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα τῆς Νομαρχίας, κανονίζον τὰ τῆς τελέσεως τῶν Ἀποκαλυπτηρίων. Δὲν θὰ ἔφερον τὸν λόγον μετὰ τόσης σπουδῆς ἐπ' αὐτοῦ, ἐὰν δὲν ἐτήρουν ἀκόμη παιδικούς τινας πόθους καὶ συνηθείας, ἐν οἷς καὶ ἡ ἐν ὥρᾳ ἐστιάσεως κακὴ ἔξις τοῦ τείνειν ἀνυπομόνως τὴν χεῖρα εἰς τὰ ἐκεῖ που παρακείμενα πινακία τοῦ ἐπιδορπίου, περιφρονῶν καὶ παρορῶν τὰ ἐπιπροσθούντα κορυκεύματα. Καὶ εἶνε, ποῦ λέτε, τὸ πρόγραμμα τοῦτο τα εὐχυμότερον ὁπωρικόν, ὅπερ ἐγέννησε τὸ ζήτημα τῶν Ἀποκαλυπτηρίων, ζήτημα προσφιλέστατον ἐμοί, διότι μοῦ ἐνθυμίζει τίσας ὠραίας στροφὰς ἀπὸ τοῦ ἀθάνατον *Ληξοῦρη* τοῦ Λασκαράτου.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν πρώτων αὐτοῦ γραμμῶν κρατύνεται ἡ πεποίθησίς μου ὅτι ὅσον ἀλλαχοῦ αἱ τοιαῦται ὑποθέσεις γεννῶσι τὴν ὠραίαν *μανίαν* τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, κατὰ τὸν ποιητὴν, τόσοσιν ἐν τῇ περιστάσει αὐτῇ ἀνεπτύχθη ἡ παράδοξος *μανία* τῆς πρωτοβουλίας. Ὡς πρωτοσταῖται τῆς ἰδρύσεως ἀνακηρύσσονται ὁμοῦ ὁ ἐν Ἀθήναις Σύλλογος, ἡ πόλις τοῦ Μεσολογγίου, τὸ Πανελλήνιον, καὶ ὁ ἐν Λονδίνῳ κ. Γεννάδιος, ὡς εἶδά που. Ἡ ἐορτὴ ὤρεσθη

*) Σ. Μ. Χ. Μὴ χάνεσαι! Ὁ φιλότιμος κ. Ζαρέφης βεβαίως θὰ εἶναι καταγοητευμένος ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπόν του!

διὰ τὴν 25ην Ὀκτωβρίου τῇ ἐπινεύσει τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου· ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦ προγράμματος ἀναγινώσκουμεν ὅτι ὠρίσθη αὕτη τῇ ἀποφάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργείου.

Τὰ δύο πρῶτα ἄρθρα τοῦ μᾶς φιλοδωροῦσιν ἐν ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ἐν τῷ καθολικῷ (sic) ναῷ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ ἀγῶνι πεσόντων φιλελλήνων, καὶ ὑστερον ἐν τῷ κήπῳ τῶν Ἑρώων μίαν δοξολογίαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς (sic) τοῦ μεγατίμου φιλέλληνας κτλ. Εὐσεβάστως παρατηροῦμεν ὅτι ἐπαρκεῖ τοῖς φιλέλλησι μνημόσυνον ἔσται ἢ ἐν τῇ μικρᾷ πλατείᾳ, τῇ πρὸς ἀριστερὰν τῆς εἰς τὰ Ἑρῶα φερούσης ὁδοῦ, ἀνεγειρομένη. Στήλη εἰς μνήμην ἀπάντων τῶν φιλελλήνων, καὶ ἐπαρκὲς δοξολογία — ὅχι ὅμως ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του — ἔσται τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἢ ῥητορεία καὶ ἡ ποιησις. Εἶνε δ' ἀνωφελὲς νὰ τεθῶσιν εἰς κίνησιν τὰ φελώνια τῶν ἱερέων καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ οἱ ὀγκυθμοὶ τοῦ παπᾶ-Καλλινίκου, καὶ αἱ variations τῶν ψαλτῶν μας, καὶ ἡ ποδᾶγρα τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις δωρεὰν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θὰ ἐξαντλήσῃ καὶ τὴν ἀρχιερατικὴν του μεγαλοπρέπειαν, καὶ τοὺς πόδας του, καὶ τὰς εὐχὰς του, ἃς τινὰς συνεπιθίξει ἐπικερδέστερον, καὶ δὴ ἐγκαρδιώτερον, νὰ δαπανᾷ ὑπὲρ ἄλλων μᾶλλον χριστιανῶν καὶ μᾶλλον δούλων τοῦ Θεοῦ, ἢ διὰ τὴν ἀσεβῆ καὶ βωμολόχον ποιητὴν τοῦ Κάιν καὶ τοῦ Δὸν Ζουάν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐδέησεν οὕτως, θὰ ᾔτο λογικώτατον, καὶ ἀποροῦμεν διατί τῶν δύο πρῶτων ἑδαφίων δὲν προηγήθη ἄρθρον κανονίζον τὴν τέλεσιν λιτανείας, ὅχι πλέον διὰ νὰ ἀνοίξουν οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ, ὡς αἱ ἀείμνησται ἐκεῖναι λιτανεῖαι τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ κλείσουν μέχρι τῆς παρελεύσεως τῶν ἑορτῶν μας, καὶ δυνηθῶμεν ἀφόδως νὰ ἀναρτήσωμεν τὰς ἀψίδας μας καὶ καμαρώσωμεν πραγματωθεῖσας τὰς ἐλπίδας μας.

Ἐξακολουθῶ νὰ λείχω ἀπλήστως τὸ φροῦτό μου: αἱ εἰς τὸ μνημόσυνον καὶ τὴν τελετὴν θέλουσι λάβει μέρος κατὰ βαθμούς 1) ὁ δήμαρχος, 2) τὰ παρευρεθέντα μέλη τοῦ ὁμωνύμου συλλόγου Βύρωνος· δηλαδὴ, ὅσοι ἐξ ὑμῶν Κύριοι τοῦ συλλόγου μέλλετε νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν πανηγυριν δὲν ἔχετε θέσιν ἐκεῖ, ἀλλ' ὅσοι παρευρεθῆτε... ποῦ; πιθανώτατα τὴν ὥραν ἐκείνην ἐν τῇ κενῇ κεφαλῇ τοῦ συντάσσοντος τὸ πρόγραμμα. 3) αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, 4) οἱ διευθύνται τῶν ἐκπαιδευτηρίων, 5) οἱ διευθύνται τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν καταστημάτων, 6) ὅσοι τῶν πολιτῶν προαίρουνται κτλ. Ἀλλὰ τῶν μὲν ἰδιωτικῶν καταστημάτων οἱ διευθύνται ἡδύναντο νὰ συμπεκνωθῶσιν ἄνευ βλάβης τῆς προσωπικότητος αὐτῶν ἐν τῇ ἐκτῇ κλάσει, ὡς πρὸς δὲ τοὺς τῶν δημοσίων, ὦ! τοῦτο εἶναι πλέον τὸ μὴ περαιτέρω προγραμματικῆς προνοίας, διότι ἡ πτωχή μας πόλις στερεῖται δυστυχῶς τοιούτων κέντρων... Καὶ ὅλα αὐτὰ κυρία καὶ κύριοι, τὰ θέλει ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τῆς 10ης Π. Μ. Ἰσως νομίζει ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ ἀκραφνὴς ἐνθουσιασμοὶς ὑπαγορεύει νὰ μείνῃ τις νῆστις, ἀγνοῶν, ὅτι, ἐάν ἡ εὐαίσθητος καρδιά ᾔνε ἡ μήτηρ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, πατὴρ ὅμως αὐτοῦ εἶναι ὁ πεπληρωμένος στόμαχος.

Καὶ μὴ ὑπολάβετε ὅτι τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο τελευτᾷ

ξηρὰ ξηρὰ μὲ τοὺς βαθμούς του! ἔχει καὶ ἐπίλογον, ἐν ᾧ πανηγυρικώτατα μᾶς διαβεβαίει ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Βύρωνος ἔσται ἀθάνατον ἐν τῇ ἱστορίᾳ· ὥστε ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν νὰ ψάλλῃ μετὰ τοῦ Δημητρίου Παπαρηγοπούλου:

Ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

Καὶ ὁ ἰδικός μου ἐπίλογος εἶναι ὅτι αἱ γνωσταὶ θυμηδῶς ἐγκύκλιοι τῶν δημάρχων τῶν χωρίων καὶ αἱ ἐκθέσεις τῶν χωροφυλάκων κατ' οὐδὲν ζυγίζουσιν ἐλαφρότερον τοῦ ἐπισήμου προγράμματος τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀσυγκρίτως εὐπροσωποτέρα τῆς γελοιογραφίας αὐτῆς, τοιχοκολληθεῖσας ἐν χειρογράφῳ, δίκην γνωστοποιήσεως πλάνητος χοροδιδασκάλου, παρέστη ἡ προκήρυξις τοῦ ἀξέστου καὶ φαιδωσθέντος κ. Δημάρχου, τυπωθεῖσα, ἀνατυπωθεῖσα, ἐπιμελετημένη, ὑπερελλενίζουσα τὴν λέξιν, δίκην ἐπαρχιώτιδος πειρωμένης νὰ φιγουράρῃ πρὸς ἐπισκέπτας ἐν τῇ αἰθούσῃ της. Ἀλλ' ὁ κ. Δήμαρχος τοῦτο ἔχει τὸ κοινὸν μετὰ τῶν συνταγματικῶν βασιλέων, ὅτι κάτωθεν τῶν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἐγγράφων μόνον τὴν ὑπογραφήν του θέτει, ἄλλοι δ' εὐθύνονται διὰ τὰ ἐν αὐτοῖς.

Προκήρυξις ὅμως τόσῳ μεγαλοπρεπῶς ἐξακοντιζομένη πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνας καὶ φιλέλληνας δὲν δημοσιεύεται πρὸ δώδεκα μόνον ἡμερῶν, οὐδ' ἀρεῖται εἰς τὸ παράθυρον τοῦ φαρμακείου Σταθάκη καὶ τὰς στήλας τῆς Αἰτωλίας. Καὶ ἂν, κατὰ τὴν ἐπιστημείωσιν τῆς Αἰτωλίας, πάντες ἔχουσι καθήκον νὰ προσέλθωσιν εἰς Μεσολόγγιον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ, ἔπρεπεν ἡ προκήρυξις πρὸ μακροῦ χρόνου νὰ ἴδῃ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, ὅπως, ἐπικαίρως καὶ μέχρι τῶν ἀντιπόδων καταφθάσα, παράσχη τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς ὁδοιπορίαν χρόνον εἰς τοὺς ἐκεῖ που τυχὸν ἐκσφενδονισθέντας Ἕλληνας καὶ φιλέλληνας.

Πτωχὲ Σύλλογε! ἡξίου χρυσόγλυπτον τὸ ὄνομά σου ἐπὶ τοῦ μαρμαρίου ἀνδριάντος, καὶ ἤδη ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος δημαρχικῷ ἐγγράφῳ μετὰξὺ δύο κομμάτων μόνον ἀναφέρεσαι, ὡς φιλοτίμως συνδραμὼν καὶ ἐπιστατήσας. Τί ἀγνωμοσύνη! καὶ τί εἰρωνεία! ἐνθυμίζουσά μοι τὰς συνήθεις ἀπολύσεις ὑπαλλήλων, εἰς οὓς συγχρόνως ἐκφράζεται καὶ ἡ βασιλικὴ εὐαρέσκεια. Σὲ συλλυποῦμαι, καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι ἐξ ὅλων τῶν νοσοῦντων τὴν μανίαν τῆς πρωτοβουλίας, σὺ δικαιότερον νοσεῖς.

Ἡ πόλις ἀπὸ χθὲς ἤρξατο ἐνδυομένη τὰ ἑορτάσιμα. Συνεπῶς εἰς πάντων τὴν διάνοιαν, εἰς τὰ χεῖλη πάντων ἀνέρχεται μία σκέψις, μία ἐρώτησις: Θὰ βρέξῃ; δὲν θὰ βρέξῃ; — Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμήν γράφω, ἀγρίως ἔξω μαίνεται ὁ βορρᾶς καὶ ἡ βροχή. Κύριε Συντάκτα τοῦ γνωστοῦ μας προγράμματος, τί λέτε; ἐθύμωσεν ὁ θεός, διότι τὸν ἀνακατώσατε μὲ τὸν Βύρωνα, ἢ διότι δὲν ἐπρονοήσατε νὰ κανονίσῃτε ἐπισήμως λιτανεῖαν ὑπὲρ ἡλίου καὶ αἰθρίας; Αὐτὰ εἶνε παρατυπία, καὶ, ἢ οὕτως ἢ ἄλλως, σεῖς πταίετε!

Ἐν ἀμέσῳ προσεχεῖ ἐπιστολῇ τὰ τῆς διακοσμῆσεως τῆς πόλεώς μας.

22 Ὀκτωβρίου, Πέμπτη.

Γνωρίζετε τὴν Κατερίνα; Ὑγὼ τὴν γνωρίζω. Νοικοκυ-

ροπούλα, τιμία, απόγονος ενδόξων αγωνιστών, μετρούσα έκαστον έτος παρερχόμενον με την απόλειαν μιᾶς ἐλπίδος, φτωχούλα, ως μόνος αναγνωστικός αναμνήσεις φέρουσα τὸ ἀλφαριθμητὶ καὶ τὰ ἐντὸς τῶν ζαχαράτων στιχάρια, ἱκανοποιούσα με τὸν ἀργαλλὸ της ὁμοῦ τὴν φιλεργίαν καὶ φιλομουσίαν της, σπανίως ὑπερβαίνουσα τὴν αὐλὴν τοῦ σπητιζοῦ της, καὶ σπανιώτερον ἐπιδεικνύουσα τὴν κεφαλὴν της χωρὶς φακίδι. Ἄλλ' ἔτυχε νὰ ἔχη θείαν φιλοστοργίαν ἐπαγρυπνοῦσαν καὶ ἔξαφνα μίαν ἡμέραν ἐπιστολὴ τῆς θείας τῇ ἀναγγέλλει τὴν ταχυτάτην ἀφίξιν της ὁμοῦ με ἕνα . . . γαμβρόν! Καὶ ἐπειδὴ ἡ κοινωνία εἶνε κακὴ, διὰ νὰ μὴ δώσωσι λαβὴν εἰς τὴν κακολογίαν, πρέπει ὁ γάμος νὰ τελεσθῇ . . . τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεώς των!

Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τῆς Κατερίνας! δὲν ἀφίεται εἰς τὴν χαρὰν της, διότι πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇ· δὲν ἐτοιμάζεται, διότι ποῦ καιρὸς! καὶ ὅμως μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε νύφη! Καὶ πρέπει νὰ κατασκευάσῃ τὰ νυμφικά της, καὶ πρέπει νὰ βράψῃ νέα προικιά, διότι ὅσα πρὶν μετὰ πολλοῦ κόπου συνῆγε, τὰ κατηνάλισκεν ἐν πρὸς ἐν, καθ' ὅσον προέβαινον τὰ ἔτη, καὶ ὑπεχώρουν αἱ ἐλπίδες . . . Κτυπᾷ ὑπὸ ἀπελπισίας τὸ μέτωπόν της, πυρέσσει, καλεῖ ἀρωγούς, δυὸ τρεῖς γειτόνισσαι, φέρνει ἄνω κάτω τὰ ἐμπορικά, κόπτει ὑφάσματα, ράπτει ἐσθῆτας, σφονγγαρίζει, κάμνει γλυκίσματα, μένει ἐπὶ ἡμέρας ἀπλutos, εἰς λήθην παραδίδει τὸ φακίδι της, σκέπτεται ἂν πρέπει νὰ φορέσῃ ὡς νύφη φέσι ἢ πέπλον, χιλίας γνώμας ἀκούει, καὶ τὰς χιλίας παραδέχεται, ἐν τῇ ἀσχολίᾳ της ἀπετρατίσθη, καὶ ἐπὶ τέλους συμπεραίνει κανεὶς ὅτι ἀπείρως ὑποφερτοτέρα εἶνε με ταῖς παντούφλαις, με τὴν πόλκα, καὶ τὸ φακίδι της, ἀλλὰ ἥσυχη, παρὰ τὴν εἰς τὰς παραμονὰς τῆς εὐδαμονίας της μετὰ τὰ νυμφικά της καὶ τὰ προικιά της καὶ τὴ χαμάρα της.

Γνωρίζετε τὸ Μεσολόγγι; Ἐγὼ τὸ γνωρίζω. Εἶνε ἡ Κατερίνα. Ἡ Κατερίνα εἰς τὰς παραμονὰς τῶν γάμων της.

Ἐζῶμεν ἥσυχά μεταξὺ μας. Τὸ θέρος εἶχομεν τὴν Τουρλίδα μας, τὸν χειμῶνα τὴν λέσχην μας. Ἄλλὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον; Αἱ! ἡ ζωὴ μας, τὸσον ἀπλῆ, ἔπρεπε νὰ ἀπλοποιήσῃ καὶ τὸν χρόνον. Συνεπῶς αἱ δύο αὐταὶ ἐποχαὶ συγχωνεύονται εἰς τὰς ἄλλας δύο, καὶ εἶνε πολυτέλεια πᾶσα ἰδία περὶ ἐκείνων πρόνοια. Ἄλλ' ἂν ὥραϊαν ἐαρινὴν ἢ φθινοπώρου δαίτην, ἐπανερχόμενος ἐκ μακροῦ ἐν τῇ Τουρλίδι περιπάτου, ἀνεζήτησι πρὸς ἀνάπαυσιν τὸ γνωστὸν ἐκεῖ καφενεδάκι, καὶ τὸ ἀνεύρισκες, ἀλλ' ἔρημον καὶ κεκλεισμένον, τί πρὸς τοῦτο; ὁ καφεπώλης ἀρκετῶν μηνῶν ζῶν κατηνάλωσεν ἐργαζόμενος· πρέπει νὰ ἀπολαύσῃ τὸν παράδεισον τῆς ὀκνηρίας του . . . Ἐὰν ἀγρίαν ἐαρινὴν καὶ φθινοπώρου νύκτα, μετὰ βροχὴν ἀδιάκοπον, εὐρεθῇς ἐν τῇ ὁδῷ, μυριάκις ἐνέπες μέχρι γονάτων εἰς μυρίας βορβορώδεις ἐνέδρας, τί πρὸς τοῦτο; Ὁ κ. Δήμαρχος, ἢ ἡ σκιά του, θὰ εἶνε βεβαίως ἐκεῖ παρούσα διὰ νὰ σᾶς παραμυθήσῃ: «Καλὰ νὰ πάθετε! δὲν εἶνε χειμῶνας ἀκόμα γιὰ φανάρι . . . οἱ τίμιοι πολῖται αὐτῇ τὴν ὥρα μένουν 'ς τὰ σπήτια τους...» Ἐτρώγαμεν τὰ θαυμάσια ψάρια μας, τοὺς σπάρους καὶ τὰς μαρίδας μας, ἐσεμνυνόμεθα δι' αὐγοτάραχα καὶ πρωθυπουργούς, ἐξυπνώμεν ἐνίοτε ἐρωτόληπτοι, πάντοτε κακολόγοι, ἐχειροκροτοῦμεν ἀπὸ τοῦ τύμβου τοῦ Ἡρώου τὸν Κουρδουρούμπαν*) ἐν τῇ ἐπετείᾳ ἐορτῇ τῆς ἐξόδου τρυγούδωντα τὴν

ἐξοδον, με ὀλίγα γραμματάκια μετεμορφούμεθα εἰς δικηγόρους, δίχως γράμματα ἐμένομεν ψαράδες καὶ ἐκοιμώμεθα, ὅτε αἰφνης ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀττικῆς, δίκην κοιλιακοῦ τύφου, ἐνσκήπτουσιν ἐν μέσῳ ἡμῶν δύο λέξεις:

Βύρων — Ἀποκαλυπτήρια.

Ἡ δευτέρα ἦτο ἄγνωστος εἰς τὸ λεξικόν μας· ἡ πρώτη μόλις ἀνέτειλε καὶ ἔδωκε κατ' ἔτος εἰς τὰ χεῖλη μας κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐξόδου, ὅτε ἱστάμεθα πρὸ ἐκτεθειμένης εἰκόνης παριστάσεως τὴν ἐν Μεσολογγίᾳ ὁρκομωσίαν τοῦ Βύρωνος φουστανελοφόρου (!)· ἢ τὴν ἀνεφέραμεν καὶ ἄλλοτε μετὰ δυσθυμίας, ἐνθυμούμενοι ὅτι κάποτε ὁ δῆμος μας εἶχεν ἀσωτεύσει διὰ προσεχῇ ἰδρυσιν ἐνὸς ἀνδριάντος 6,000 δραχμῶν. — Κινούμεθα ὀλίγον σπασμωδικῶς, χασμώμεθα, καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὸν ὕπνον μας. Ἄλλὰ δευτέρα βιαϊότερα ριπνὴ ἀττικοῦ ἀνέμου φέρει μεγαλοφώνωτερον εἰς τ' αὐτιά μας τὰς κατηραμένας αὐτὰς λέξεις: Βύρων — ἀποκαλυπτήρια! Ἀνακινούμεθα σπασμωδικώτερον, παραλαλοῦμεν, μурμουρίζομεν, βλασφημοῦμεν, τριβομεν τὰ μάτια μας, καὶ ἐξυπνοῦμεν. Καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα ἀνιπτοι, καὶ ἀκαλλώπιστοι, ζητοῦμεν ὀλίγον καιρὸν ὅπως εὐπρεπισθῶμεν· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐπείγει, καὶ ἡμᾶς ἀκόμη κατέχει ἀνισχύρους ἡ μεθυστικὴ ἐκείνη μετὰ τὸν ὕπνον ἀτονία. . . Βύρων — Ἀποκαλυπτήρια! ὡς τηλεβόλου πλέον βοή μᾶς ξεκουφαίνει, καὶ τότε μόνον ξαφνισμένοι χύνομεν ὅλα τὰ νερά ἐπάνω μας, μένομεν με ταῖς σαπουνάδαις 'ς τ' αὐτιά μας, θέτομεν τὸ δεξιὸν ὑπόδημα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, φοροῦμεν ἀντὶ λαίμοδετου τὴν ζώνην μας, καὶ ἐξερχόμεθα εἰς τὰς ὁδοὺς πανηγυρίζοντες μετὰ τὸν νυκτικὸν μας σκούφον.

Καὶ τέλος πάντων ἀφοῦ δὲν μᾶς ἤρσαν ὁ Σεπτέμβριος, καὶ ἐκινήσαμεν διὰ τὸν Ἀπρίλιον, παρεμείναμεν εἰς τὸν Ὀκτωβρίον, μόλις δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς ταχθείσης ἡμέρας, ἵπναρκωθέντες, νῆτοσχεδιάσαμεν μίαν ἐπὶ τῆς διακοσμῆσεως τῆς πόλεως ἐπιτροπίαν, ἀπεδορβώσαμεν, ἐπισκευάζοντες, τοὺς βορβορώδεις δρόμους μας, καὶ μόλις σήμερον μετὰ πολλοὺς ἰδρώτας καὶ κόπους ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τρέχει ἔδῳ κ' ἐκεῖ, κατορθοῖ νὰ ἀνεύρῃ καὶ δημιουργήσῃ ἐκ τῶν ἐνόντων δύο πρὸς χρῆσιν τῶν ξένων καταλύματα.

Ἄλλοιμονον! ὄχι ἐνός, ἀλλὰ μυρίων Βυρώνων ὁ φιλελληνισμὸς δὲν θὰ ἐξήρκει ν' ἀνάψῃ ἐντὸς τῶν χλωροφορμισμένων σπλάγχων μας, ἂν μοῦ ἐπιτρέπεται ἡ φράσις, σπινθηρὰ ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ ἐπὶ τῆς διακοσμῆσεως ἐπιτροπία διὰ νὰ κατασκευάσῃ σημαίας κατηνάλωσεν ἀπειρίαν ὑφασμάτων· τίς ἐμπορος ἀρὰ γε εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ πωλήσῃ εὐσυνειδήτως καὶ τὸ πρᾶγμα του; ὁ ξυλέμπορος εἰμεινεν ἀτεγκτος, ἐπιμένει, ὄχι νὰ ἐνοικιασθῶσιν ὡς συνήθως, ἀλλὰ νὰ ἀγορασθῶσιν αἱ διὰ τὰς ἀψίδας δοκοὶ του· ὁ ἀμαξηλάτης ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ ζητήσῃ 40 φράγκα ἐπὶ μίαν ἡμέραν διὰ τὴν ἀμαξάν του, ὁ παραγωγεὺς ἐφιλοτιμήθη νὰ κουβαλήσῃ τὸ ἀθλιότερον χῶμα πρὸς ἐπίστρωσιν τῶν ὁδῶν, καὶ αὐριοι οἱ λεμβούχοι ἀποβιάζοντες εἰς Τουρλίδα τοὺς ξένους μας, ἂν δὲν ἀφήσωσιν ἀμείωτα τὰ ὑπέρογκα ναυλά των, βεβαίως θὰ τὰ ἀναδιβάσωσι. Τὰ πλεῖστα καταστήματα θὰ εἶναι σηματοστόλιστα καὶ φωτολαμπῇ ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ; ὑπὸ εὐγνωμοσύνης; ὄχι· ὑπὸ πνεύματος ἐμπορικοῦ συναγωνισμοῦ. — Κυρίαι μου, μεθ' ὅσον

*) Μαθητὴν τοῦ Ἐξαρχοπούλου.

εὐτυχῶ διατελὼν εἰς φιλικὰς σχέσεις, θέλετε νὰ μάθετε διατί, ὅταν οἱ ἐπὶ τῆς διακοσμῆσεως τῆς πόλεως συνάδελφοί μου ἠνώχλουν τοὺς δακτύλους καὶ τὰς βελόνας σας μὲ τὰς ὑπερτετρακοσίας τῆς τελετῆς σημαίας των, οὐδόλως ἀνεμίγην εἰς τὴν διανομὴν αὐτὴν; διότι δὲν ἐπέθιμον, ἔστω καὶ τὸ ἀμυδρότερον συνοφρύωμα, ἔστω καὶ τὸ σιγαλότερον σὺφ! νὰ ρυτιδῶσθαι τὸ μέτωπον καὶ τὰ χεῖλη σας ἐξ αἰτίας μου...

Ἔργοστάσιον τελετῶν.

Μιλτιάδης Σέχος καὶ Σα.

Μόνον ὁ τίτλος λείπει ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας καταληφθέντος δωματίου διὰ τὰς ἐργασίας της. Δύο τρεῖς τράπεζαι, ἀτμηλῶς τοποθετημέναι, ὀλίγα καθίσματα ἀτμηλεστέρα ἔτι, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ὑφάσματα ἀναμῖξ λευκὰ, κυανὰ, ἐρυθρὰ, πράσινα, κίτρινα, σημαῖαι ἡμικοκομμέναι, ἄλλαι ἡτοιμασμέναι, ἐλληνικαί, ἀγγλικαί, ἰταλικαί, καὶ παντοῖαι, ἐπὶ μιᾷ γωνίας ἐσωρευμένοι φανοὶ ποικιλόχροοι, ἐπὶ τῆς ἄλλης στέφανοι μύρων, ἐπὶ τῶν τοίχων κρεμάμεναι στεφάναι, αἱ μὲν φέρουσαι ὀνόματα φιλελλήνων ἀγωνισθέντων εἰς τὸ Μεσολόγγι, αἱ δὲ τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον τοῦ ὀνόματος τοῦ Βύρωνος. Ἐδῶ ὁμιλοὶ κοπιόντων, ἐκεῖ γραφόντων, ἄλλοι διδόντων, συζητήσεως, φιλοφρονήσεως, ἀνταλλαγὰς ἰδεῶν καὶ φρονημάτων, ἐρωταποκρίσεις, βλακείαι, καταθέσεις, ἐπιθέσεις, δημιουργίαι, καταστροφαί, ἐργασίαι χειρῶν καὶ ἐργασίαι κεφαλῶν, ψαλλίδες, βελόναι, κλωσταί, σκαπάναι καὶ ῥάκη. Ἰδοὺ τὰ ἐντροφήματα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ὠτῶν τοῦ ἐκεῖ εἰσερχομένου καὶ στιγμᾶς τινος παραμένοντος.

Τί δύναται τις ἐλάνω κάτω νὰ ἀκούσῃ ἐκεῖ μέσα :

— Τί Κουρτοπάσης εἶν' αὐτός; νομίζω κάποιος εἶνε Κουρτοπάσης εἰς Ἀθήνας. — Καυμένε γιὰ τὸν πρέσβη τῆς Ἰταλίας τὸν ἐπῆρες; ἄλλὰ βέβαια τῆς αὐτῆς οἰκογενείας θὰ εἶνε. — Αὐτὰ τὰ Β τί σημαίνουν; Βασιλεὺς; — Κόβετε, κόβετε! Τώρα νὰ κόψουμε Γαλλικαίς. Αὐτοὶ οἱ Ἀγγλοὶ μᾶς ἐβγαλαν τὴ πίστι μὲ τὴ σημαία τους· κ' ἐκεῖ ἀκόμα ἰδιότροποι! — Θὰ δώσουμε σημαίας εἰς τὰ σπῆτ'α ποῦ εἶνε ἔς τὸ δρόμο; — Ὁχι, ὄχι· πρέπει νὰ κάμουν! — Ἀμ ἂν δὲν κάμουν; — Νὰ τὰ παραδώσωμεν εἰς τὸ κοινὸν ὄνειδος. — Εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ Στίλτσμπεργ ἦτο Πολωνός; — Βεβαίωτος! — Ἀφῆστε ταῖς σημαίας καὶ κυττάχτε τοὺς δρόμους· τοὺς δρόμους! Δὲ θέλουμε Αὐστριακαῖς σημαίας· τοὺς ἔχω πείσμα τῶν Αὐστριακῶν. — Ἐπειτα, ὅταν κατήρχετο ὁ Βύρων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξ ὅλου τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου μόον αἱ ἐφημερίδες των τὸν ἐμυκτήριζον. — Ὅλοι κυττάζουν ἔς αὐτὴ τὴ περίστασι νὰ ὠφεληθοῦν· κανεὶς δὲν πονεῖ τὸ φτωχὸ τὸ Δῆμό μας. — Ὅσο γιὰ ἰδέαις, ἔχουμε ἕνα σωρό. — Νὰ φωταγωγήσουμε τὴ Βαράσσοδα! — Ὁραῖα! καὶ τῆς κυρὰ Ῥάνης τὸ κάστρο! — Περίφημα. — Συμπόσιον θὰ δοθῇ—Δὲν τὸ πιστεύω. — Ἄν δὲν εἶνε ὁ πρέσβης, τοὺς κάνουμε ἕνα μετὰξὺ μας. . . μὲ σπάρους καὶ πετάλια. — Μ' αὐτὰ ποῦ ἔξοδεύουμε, παντρεύομαι δέκα φτωχαῖς.

Ὁ κ. Δήμαρχος: (ἐν στιγμῇς ἐνθουσιασμοῦ) Μὲ τοὺς καλοὺς, εἶμαι καλός.

Διὰ νὰ μὴ ἐξαντλήσω τῶν στηλῶν σου τὴν ὑπομονήν, φίλτατον Μὴ Χάρισσαι, σὲ ἀποχαιρετίζω, σκοπῶν ὀλίγα

τινα περὶ τοῦ ὠραϊσμοῦ τῆς πόλεως νὰ τὰ συμπεριλάβω εἰς τὰς προσεχεῖς σημειώσεις μου. Καὶ πρὶν σ' ἐγκαταλείψω, ἐνθυμούμενος ὅτι αὔριον Παρασκευὴν θὰ ὑποδεχθῶμεν Συλλόγους, προέδρους, ἀντιπροσώπους, ἀνταποκριτὰς, ῥήτορας, ποιητὰς καὶ ξύμπαν τὸ ἐπιτελεῖον αὐτῶν, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἀναγράψω, πρὸς θρίαμβον τῆς φιλοξενίας, τὸν ἐξῆς συντομώτατον μετὰξὺ δύο νοικοκυράδων διάλογον, οὗτινος ἐγενόμην αὐτήκοος :

— Ἀἴ κυρὰ Κώσταίνα, δὲ θὰ πάρῃς κανένα ξένο ἔς τὸ σπῆτι σου;

— Ἀμ δὲ θὰ ἔμπᾶσω ἔγώ ἔς τὸ σπῆτι μου τοὺς κερατάδες!

Πᾶξ.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ὁμολογήσατε ὅτι δὲν ἐφαντάζεσθε ὅτι τὰ Ἀποκαλυπτήρια τοῦ Βύρωνος θὰ ἐγίνοντο ἀφορμὴ δημοσιεύσεων τόσον ὠραίων ἐκ Μεσολογγίου Ἐπιστολῶν, οἷαι αἱ δύο ἐν προηγουμένοις ἀριθμοῖς καὶ αἱ σημεριναί. Ὡστε τὸ Μεσολόγγιον δὲν ἐξάγει μόνον πρωθυπουργοὺς καὶ αὐγοτάραχα, ἀλλὰ καὶ ἀνταποκριτὰς καὶ σπάρους.

Καὶ ἀκόμη δὲν μᾶς ἐφθασεν ἡ βασίλισσα ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν, ἡ περιγράφουσα τὰ Ἀποκαλυπτήρια!

Καὶ ἤρχισαν οἱ καρποὶ τῆς ἀνοχῆς τοῦ ὑπὸ τὴν Δημαρχίαν ἐνθρονισθέντος χάρις εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τοῦ Καμπούρογλου καταγωγίου. Σκηναί, συμπλοκαί, ἔσως αἵματα, κλητῆρες, κακὸ.

Ἡμεῖς, κύριε Καμπούρογλε, εἴμεθα ἄλλης γνώμης καὶ ἰδοὺ ποίας :

Ἡ σωστὸ καταγώγιον ἢ σωστὸ ζυθοπωλείον.

Αὐτὰ τὰ ἀνάμικτα μόλις τὰ ὑποφέρομεν εἰς τὰ παγωτὰ καὶ ἐκεῖνα!

Ἐν δάκρυ εἰς τὴν λευκὴν περιστερὰν Ἑλένην Λεβίδου· τοιαῦται ἀραχνοειδεῖς ὑπάρξεις πετῶσι τόσον ὀγλίγωρα ἀπὸ τῆς βαρείας ἀτμοσφαίρας μας. Πτῆσιν ἔχοις ἐλαφρὰν, γλυκεῖα ψυχὴ!

Τὸ δημοτικώτερον ὅλων τῶν ἐξοχικῶν ζυθοπωλείων, τὸ τοῦ Κωστῆ Λάμπρου ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Κολωνακίου, τοῦ ὁποίου ἡ προσωρινὴ διακοπὴ τῶν ἐργασιῶν ἐλύπησε τόσον τοὺς φανατικοὺς θαμῶνάς του, (κύριε Φωκιανέ, χαίρετε!) ἤνοιξε καὶ πάλιν τὰς φαιδρὰς ἀνοιχτοκάρδους αἰθούσας καὶ τὸν καταπράσινον κηπὸν του μὲ νέον γνησιώτατον ζύθον, πρωτοτύπου κατασκευῆς, καμμίαν ξένην οὐσίαν μὴ ἔχοντα, ταχὺν εἰς τὸ πίνεσθαι, βραδὺν εἰς τὸ εὐθυμεῖν, ξανθὸν εἰς τὸ χρώμα, καλὸν εἰς τὴν γεῦσιν. Δωμάτια ἰδιαίτερα δι' ἐγκλειστούς διασκεδάσεις. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὀρεκτικῶν, καθαρῆς πλήρης, ὑπηρεσία ταχεῖα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις διευθυντὴς δυνάμενος νὰ συμπλῇ μὲ ὅλους τοὺς θαμῶνάς.